

[Poul Schlüter.]

borg, var han i stand til at erklære, at det så jo ud til at være en meget tilfredsstillende afslutning.

Men må jeg minde om, at det var på det tidspunkt, hvor landbrugsministeren ikke turde skønne resultatet højere end til 1,7 milliarder kr. Jeg er virkelig imponeret over, at statsministeren så hurtigt kunne kapere forhandlingsresultatet, som det havde fundet udtryk i det kortfattede notat, især når jeg tænker på, at al den visdom, som var repræsenteret i markedsudvalget, dagen efter i timevis hverken kunne skaffe sig overblik over ord eller tal, til trods for at man endda havde landbrugsministeren til rådighed.

Da regeringen formelt godkendte aftalen, anede man jo ikke, om forhandlingsresultatet ville føre til 1,7 eller til 2,3 milliarder kr., det er jo sandheden om det; men sådan bør man efter min opfattelse ikke lege regering.

Jeg går så til den anden side af problemet, som efter min mening og efter min gruppes mening er den vigtigste side. Jeg startede med den, og jeg slutter med den: det er spørgsmålet om regeringens forhold før og i fremtiden til folketinget.

Folketinget var altså ikke orienteret om, at regeringen havde opgivet sit forhandlingsgrundlag. Vi er nu i den helt enestående parlamentariske situation at have en regering, som i en så vigtig sag er uden dækning i folketingssalen. Jeg gad vide, om vi nogen sinde før har oplevet det.

Så kan man spørge: gør det egentlig noget? Ja, det gør det, det gør noget, fordi regeringen ikke har overholdt reglerne for sit forhold til folketinget i markedsanliggender. Ja men de regler, findes de da? Er det rigtigt, når hr. Orla Møller fremstiller det i sin ordførertale således, at nu må vi se at få fastsat nogle regler, som kan føre til, at vi undgår i fremtiden at opleve noget, der svarer til, hvad vi så i sidste uge og forud; er det sådan, det ligger? Nej, det er det jo ikke, for vi har regler, der er ingen tvivl: dette her drejer sig ikke om mere teknisk prægede regler vedrørende markedsudvalgets arbejdsmetode, men det drejer sig om selve grundforholdet mellem en regering og folketinget.

Det er jo langt vigtigere, at regeringen altid har dækning for EF-rådsbeslutninger

end f. eks. for internationale traktater, regeringen skriver under. Det har sin grund i, at EF-rådsbeslutninger har umiddelbar retsvirkning i Danmark, medens internationale traktater ikke får det nogen sinde, før de har været forelagt og er tiltrådt direkte og positivt her i folketingssalen. Det er den afgørende forskel.

Vi har så ofte talt om og altid haft ret i og har det stadig, at der er ingen anden mulighed for parlamentarisk kontrol med en dansk regerings markedsdispositioner end kontrollen i det danske folketing. Sådan har også socialdemokratiet hele tiden set på det, måske fremhævet det stærkere end andre, fordi socialdemokratiet jo har den opfattelse, forstår jeg, at man i alt fald endnu ikke skal overlade nye, udvidede bemyndigelser til Europaparlamentet.

Ja men det, jeg nu siger her, har det nogen sinde fundet klart udtryk? Findes der spilleregler? Ja, der gør. Gå tilbage til folketingets historiske debat om markedsspørgsmålene i september måned. Tag mit patis ordførers, hr. Stetters, tale, tag hr. Nyboe Andersens tale, eller tag hr. Niels Helveg Petersens tale. Hr. Stetter sagde ganske klart følgende — det står i Foketingstidende 1971-72, sp. 7052:

„Folketingets kompetence og kontrol med udviklingen i EF spiller en væsentlig rolle i debatten, og såvel mindretallet som flertallet har udtalt sig herom i betænkningen. For flertallet er der ingen tvivl. Folketinget vil også i medlemskabssituationen have fuld kontrol med lovgivningen og vil til enhver tid blive orienteret om udviklingen og om de forslag, som fremsættes. Den parlamentariske proces og kontrol vil således stadig foregå i tinget med markedsudvalget som det centrale og koordinerende led.“

I hr. Nyboe Andersens tale siges det meget klart på samme vis. Hr. Nyboe Andersen siger (sp. 7060):

„Nu er det jo ikke Kommissionen eller Ministerrådet, som folketinget skal sikre sig kontrol med, det er den danske regerings standpunkter i forhandlingerne, . . .“

Og så kommer det helt afgørende:

„. . . men folketinget skal jo sætte ind, før et forslag kommer til endelig behandling i Ministerrådet, . . .“